Mizah

FIKRALAR

Hal çaresi

Bir borçlu ile alacaklı sokakta birbirlerine rastlamışlar, «verecektin!», «vermiyecektim!» derken kavgaya, sonra döğüşe, söğüşe başlamışlardı. İşe polis müdahale etti, mahkemeye düştüler.

Hâkim, hâdiseyi dinledikten sonra, suçlulardan birine:

— Peki ama, dedi, bu kadar ehemmiyetsiz bir meseleden mahkemeye düşmek doğru mu ya? Bu meseleyi güzellikle halledemez miydiniz?

Suçlu boynunu büktü:

— Evet, efendim, biz de öyle yapıyorduk ama, araya polis karıştı.

İkaz

Güzel Sanatlar Akademisi muallimlerinin sergisine üstat Faruk Nafiz Çamlıbel de bir arkadaşiyle beraber gitmişti. Kendilerini kapıdan Sabri Fettah karşıladı. Tabloları dolaşmağa başladılar. Bir aralık Faruk Nafizin yanındaki arkadaşı bir tablonun önünde durdu:

— Aman ne güzel eser! diye söze başladı. Hakikaten bir sanat harikası, bu renk âhengi, çizgi mükemmeliyeti, üslûp hariculâdeliği.

Faruk Nafiz, arkadaşının sözünü kesti:

— Yanlış bakıyorsun galiba, dedi. Sabri Fettah'ın tablosu bu değil, yanındakidir!

Asıl mühim nokta

Avukat Suat, nasılsa bir defa davasını üzerine aldığı müz'iç bir kadın müşterisinin karşısında gene ter döküyor, onun bir cırcır böceği gibi, durmadan konuşmasını, yavelerini dinliyor, içinden: «Medet Allah!» çekiyordu.

Bir aralık kadın:

— Gazetede okudum, dedi. Bir avukat bastonla döve döve müşterisini öldürmüş.

Avukat Suad'ın gözleri dört açıldı:

— Sahi mi? dedi. Peki, müşterisi kaçıncı vuruşta ölmüş?

Mantık

Salamon mahallebiciye girdi:

— Bana bir sütlaç, dedi.

Sütlâç geldi. Fakat Salamon fikrini değiştirmişti. Garsona:

— Bunu al da yerine bana bir mahallebi getir, dedi.

Mahallebi geldi. Salamon yedi. Sonra şapkasını alıp kapıya doğru yürüdü.

Garson:

— Para vermediniz, dedi.

Salamon:

— Ne parası? diye sordu.

— Mahallebinin parası.

— Ben mahallebiyi sütlâcın yerine yedim.

— Peki, sütlâcın parası?

— Sütlâcı yemedim ki! Yemediğim şey için para mı vereceğim, be kuzum!

Derece

Meşhur şekerci Hacı Bekir zade Ali Muhittin, bir kaç arkadaşiyle beraber Şehir Gazinosuna gitmişlerdi. Yanlarındaki masada ihtiyar bir ahbap, genç karısı ve bir de otuz yaşlarında bir erkekle beraber oturuyordu. Selâmlaştılar. Aradan epey bir zaman geçti. Yan masadaki ihtiyar ahbap, ayağa kalktı, dışarı çıktı. Otuz yaşlarındaki erkek, ihtiyar ahbabın genç karısına:

— Bir erkek, dedi. Size bir milyon lira teklif etse, bir gece için onun olur musunuz?

Kadın, her halde yeni tanıdığı otuzluk erkeğe baktı, gülümseyerek cevap verdi:

— Zannederim.

Otuzluk erkek:

— Ya, dedi. Beş lira teklif etse?

Bu sefer kadın kaşlarını çattı, çıkıştı:

— Siz beni ne zannediyorsunuz?

Ali Muhittin, hemen başını çevirdi; lâfa karıştı:

— Ne olduğunuzu tesbit etti hanımefendi, dedi. Yalnız, derecenizi tayinle meşgul!.

Kadın fedakârlığı

Karı - koca Beyoğlu caddesinde gidiyordu. Kadının gözü camekânlarda idi, kocasının gözü de kadınlardan ayrılmıyordu.

Karısı:

— Bak ne güzel bir rob!

Derken kocası, sokaktan geçen bir kadını gösterdi:

— Bak şu kadına; ne hoş! Gayet sade giyinmiş... Yüzüne boya da sürmemiş.

Karısı bakıp dudak büktü:

— Zavallı! dedi. Bazı kadınlar işte böyle, hoşa gitmek için bir çok fedakârlıklara katlanırlar...

Kendi muhtacı himmet...

Harp esnasında Churcihll'in şoförü Londranın en tanınmış şahsiyetlerinden biri haline gelmişti. Başbakanın en yakın yol arkadaşı olması hasebiyle herkes ona:

— Harp ne zaman bitecekmiş? Mr. Churchill ne diyor? diye soruyordu.

John bu suallere:

— Vallahi bilmem ki! diye cevap veriyordu. Bizim bey bana harpten hiç bahsetmiyor.

Nihayet bir gün John bir arkadaşına rastladı:

— Müjde! diye bağırdı. Mr: Churchill bugün bana harpten bahsetti.

— Ya? Ne dedi?

— «Şu harp ne zaman bitecek dersin, John?» diye bana sordu.

Maşallah !

Uzun bir tedaviden sonra doktor, hastasına artık kulaklarının iyi olduğunu söyledi. Hasta teşekkür etti ve:

— Borcum ne kadar? diye sordu.

— Yetmiş beş lira, efendim.

— Yüz lira mı dediniz?

— Hayır, yüz elli.

Aşina

Sergide karısının çıplak resmini görmüşlerdi:

— Yahu! dediler. Sen mutaassıp bir adamsındır. Ressamın karını karşısına çırçıplak oturtarak resmini yapmasına nasıl müsaade ettin?

Mutaassıp koca derhal itiraz etti:

— Katiyyen öyle bir şey yok! dedi. Emin olun ki karım bu tablo için ressama modellik etmiş değildir. Ressam bunu tamamiyle ezbere yapmış..

Ezeli sebep

Adam karısından ayrılmağa karar vermişti. İstidasını alladı, pulladı mahkemeye gönderdi. Gününde celbname geldi. Karısiyle birlikte mahkeme huzuruna çıktılar.

Yargıç erkeğe sordu:

— Demek karınızdan ayrılmak istiyorsunuz, öyle mi?

Erkek, mütevekkilâne boynunu büktü:

— Evet efendim, dedi. Maalesef öyle..

Hâkim: «Bu maalesef» sözünden bir şey anlayamadı. Adamın yüzüne dikkatle baktı, tekrar sordu:

— Niçin?

Adam içini çekti:

— Ne yapayım efendim? dedi. Kaynanamdan boşanmak kabil değil de onun için!..

Kaza

Yeni gelin, bir akşam kocasını kapıdan ağlıya ağlıya karşıladı:

— Ah kocacığım! Sorma başıma geleni! Sana kendi elceğizimle ilk defa olarak bir yemek yapmıştım. Açıkta unutmuşum. Kedi yedi!

Adam karısının başını okşadı:

— Zararı yok, yavrum. Ne yapalım! Kaza, olmuş bir kere. Ben sana yeni bir kedi alırım...

SAYI: 44 CİLT: 2 Fiatı 15 Kuruştur 9 MAYIS 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

İyi Niyet

Fakir Bektaşinin, yirmi küsur senedir uğramadığı köyüne yolu düşmüş. Bakmış ki: çocukluk arkadaşlarının hepsi çiftlik, çubuk sahibi. Doğrusu kıskanmış. Hazret, bir kadeh rakı, bir lokma ekmek için kapı, kapı sürterken, çocukluk arkadaşları refah ve saadet içinde yüzüyorlar. Onlar da, bu eski arkadaşlarının haline acımışlar:

— Yahu, gel! demişler. Sana biraz toprak, tohumluk, hayvan verelim. Ek, biç, şu ölümlü dünyada namerde muhtaç olmadan yaşa!

Erenler:

— Bir tecrübe edelim!

Demiş ve paçaları sıvamış. Bir sene: mahsul iyi, iki sene: mahsul mükemmel, beş sene: işler tıkırında. Oh, kekâ!.. Evlenmiş de. Tarlada kafayı çeker, evde demlenir, küçük çocuğuyle şakalaşır, refikasiyle oynaşır, rahat bir ömür sürermiş. Fakat, gel gelelim ki: Bir sene havalar kurak gitmiş. Arada bir, gök yüzünde görünen yağmur bulutları, civar tarlaları sular, erenlerinkine uğramazmış. Nihayet dayanamamış, ellerini göğe kaldırmış:

— Yarabbi, demiş. Halimiz sence malûm. Şu yağmur bulutlarını biraz da bizim tarlanın üzerinde dolaştır. Yoksa bu sene çoluk çocuk açlıktan ölürüz!.

Gece, bir yağmur, bir fırtına.. Her tarafı seller basmış. Bektaşi memnun. Sabahleyin tarlasına koşmuş. Bir de ne görsün: Meyilli bir arazide olan erenlerin tarlasını seller, silmiş, süpürmüş. Tarlada tohum değil, toprak bile kalmamış. Bu hal karşısında bektaşi, gözlerini havaya kaldırmış:

— Sende değil, demiş. Sana bu tarlayı gösteren köpoğlusunda kabahat!.

Son harp, kazanıldıktan sonra şımardıkça şımaran komünistler, her tarafta işi azıttılar.

Benim anladığım, galiba bektaşinin hikâyesinde olduğu gibi, kabahat onlarda değil, şimdiye kadar onlara, hüsnüniyet gösterenlerde!

Mizahçı

Yoldaşlar hâlâ ayni yoldalar...

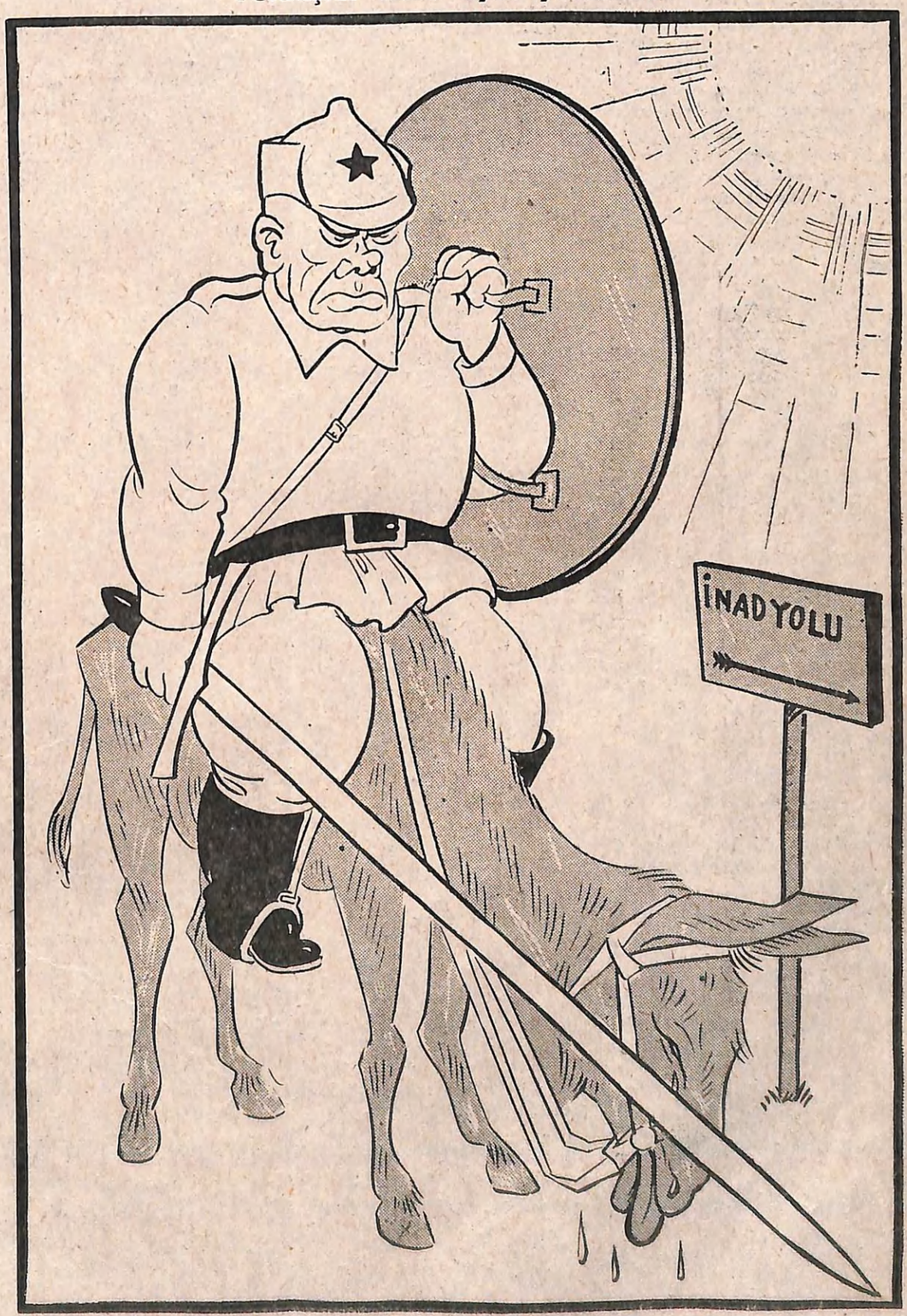

Rusya — Ölme eşeğim ölme, yonca bitsin, sen de yersin, ben de!.

ZURNADA PEŞREV

Hitler ve Benzeri

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Geçenlerde bir gazetede okudum: Bir İtalyan; kilosiyle, boyuyla, hattâ saçının, teninin, gözünün rengiyle sabık Alman Führeri Hitlere benziyormuş. Hem ayni yaştaymış da.

Hitlerin ikbal günlerinde, kendisine sokakta rastlıyanlar yerle bir eğilir, onu alkışlıyayım diye avuçlarını patlatırlarmış.

İkinci Cihan Harbinin sonunda: «Hitler öldü mü, intihar mı etti, tabana kuvvet kaçtı da bir yere mi saklandı?» diye, onu dünyanın her tarafında fellik fellik arayanlar, şimdi bu zavallıyı her gördükleri yerde rahatsız ediyorlar, yakasına yapışıyorlar:

— Buyur bakalım ağam!

Diye, Müttefik makamlarına teslim ediyorlarmış.

Adamcağız, bu Führer arayıcılarının elinden kurtulmak için, bıyıklarını kazımış, saçlarını soldan ayıracağı yerde, sağdan ayırmağa başlamış. Fakat, iah! Haddinse, bunların ellerinden kurtul... Bu sefer:

— Hitler, kıyafet değiştirmiş de aramızda dolaşıyor!

Diye, çal yaka, ite kaka sokaklarda sürüklüyorlar, gene Müttefik makamlarına götürüyorlarmış.

Düşünün, şu dünyanın halini.. Bu, özentiye, modaya, gelene:

— Ağam!

Gidene:

— Paşam!

Diyen insanlardan nasıl kurtulunur?

Bu, zavallı İtalyanın geçmişiyle şimdiki hayatı, doğrusu rikkatime, bam telime dokundu: Onu, Führer'in iktidar mevkiindeki «cart, curt!» la yaşadığı zamanlarda tasavvur ettim. Meselâ bir gün Hitler, Nurenbergde zorlu bir lâf etmiş ve dünyaya şöyle bağırmış:

— Her ırkın üzerinde Alman milleti!

O, benzeri olan İtalyan, ertesi gün, Roma sokaklarında, elini, kolunu sallaya sallaya dolaşıyor, her şeyden habersiz; kendisine hayranlıkla, korkuyla, endişeyle bakanları görmüyor, orta halli bir gazinoya giriyor, garsona:

— Bir bira!

Diye sesleniyor.

Vay efendim! Sen misin yüksek sesle konuşan? Bütün başlar, kendisinden tarafa çevriliyor; gözler, yuvalarından fırlayacaklarmış gibi açılıyor... Birbirini dürten dürtene:

— Aa! Bak Hitler buraya gelmiş. Her halde Mussolini ile konuştu veya konuşacak.. Şimdi de basit, halktan bir adammış gibi gazinolarda dolaşıyor.. Vay canına!

Garsonda, patronda bir telâş, bir telâş...

— Aman Mussolini'nin yar-ı vefakârını memnun edelim, ona hizmette kusurumuz olmasın!..

Değil mi ya? Mutlaka peşinde siyasî polisler de vardır. En ufak bir falsoları görülürse tan tunu boyladıkları gündür!

Yahut, Alman zaferlerinin buz üzerine yazıldığı günlerdeyiz! Çekoslovakya, Avusturya ilhak edilmiş. Alman orduları, Paris'te, Zafer âbidesinin altında resmi geçit yapıyorlar. Alman Führeri Rayştagda dile gelmiş;

— Şu anda ordularımız, Moskovaya doğru ilerlemektedirler!

Benzer İtalyancık, Milâno'dadır. Kendisine, sokakta yaya olarak tesadüf edenler, hayretler içerisinde kalıyorlar; Hitler'in kudretine, dünyayı kurtaracağına bir defa daha iman ediyorlar, birbirlerine fısıldaşıyorlar:

— Gördün mü Devlet Reisini? Bizimki gibi, muhafızlarla sarılı olarak, sanki milletten korkarmış gibi bir otomobilin kenarına büzülmüyor. Dobra dobra aramızda, hem de yabancı bir memlekette, yabancı bir milletin arasında sakin, korkusuz adım atıyor!

Haber, şehre bir yıldırım süratiyle yayılıyor, indiği otel tesbit ediliyor: Huryaa!.. Bir cem-i gafir. Alkış, alkış üstüne:

— İlle de Führeri görmek isteriz!

Adamcağız, indiği basit otelin tarasına çıkıyor; mahcup, mütevekkil, mâsum bir tavırla halkı selâmlıyor ve:

— Yalnız, diyor. Affedersiniz, ben Her Hitler değilim. Yalnız kendisine çok benzerim. Yanılıyorsunuz..

Halk dinler mi? Birbirlerine:

— Amma da mütevazi insan! diyorlar. Hem bir cihangir olsun, hem de...

Hitler, girdiği badirenin içinden nasıl kurtulacağını; İngilizleri, Amerikalıları, nasıl ikna edeceğini düşünmek için geceleri uyku uyumadığı Elalemeyn mağlûbiyetini, Tobruk bozgununu önlemek için feldmareşaller, generaller arasında huzursuz dakikalar geçirdiği, sığınaklardan dışarıya parmağını çıkaramadığı günlerde bile; her şeyden habersiz olan ve radyoları vasıtasiyle: «Yeni zaferler» den göğsü kabaran İtalyan milleti, belki de bu Hitler benzerini alkışlamakta devam etmiş, ona:

— Yaşşa!.

Diye bağırmıştır.

Kimbilir, bu benzer İtalyancık, o zamanlar, bu bedava kazanılmış pöh pöhten nasıl memnun oluyor, kabına sığamıyordu? Kimbilir, bu benzerlik yüzünden ne iltifatlara mazhar olmuş, ne genç ve körpe kızların koynuna bile girmiştir?

Amma, dünya bu!.. Nasıl Hitler'in, Ali kıran, baş kesen günlerinde, o da bu berzerlikten faydalandıysa; şimdi, Hitler'in bu dünyadan göçtüğü, herkes tarafından nefretle yâdedildiği anlarda da hissesine isabet eden bu kadarcık fedakârlığa katlanmalı ve Müttefik makamlarına kadar götürülüp, orada hüviyetini isbat etmelidir.

Amma, o, bundan rahatsız oluyor, teessüre düşüyorsa, tavsiye ederim: Bize gelsin! Burada kimse onun tavuğuna kış demez, gözünün üzerinde kaşı olduğunu bile hatırlatmaz.

Çünkü, burada, on küsur sene Hitler borazanını çalmış, kendilerini birer Türk Führeri sanmış ne babayiğitler vardır ki; bugün ellerini, kollarını sallaya sallaya kaldırımlarda dolaşırlar ve büyük bir kalb huzuru içinde, kendilerini hâlâ dinleyen zavallılara:

— Biz, demedik miydi, derler. Hitler'in tuttuğu yol yanlıştır. İşte memleketini de, kendisini de felâkete sürükledi.. Varsa, demokrasi, yoksa demokrasi!

Ne diyelim? Düşenin dostu olmaz ve gemisini kurtaran kaptan, kaptandır!.

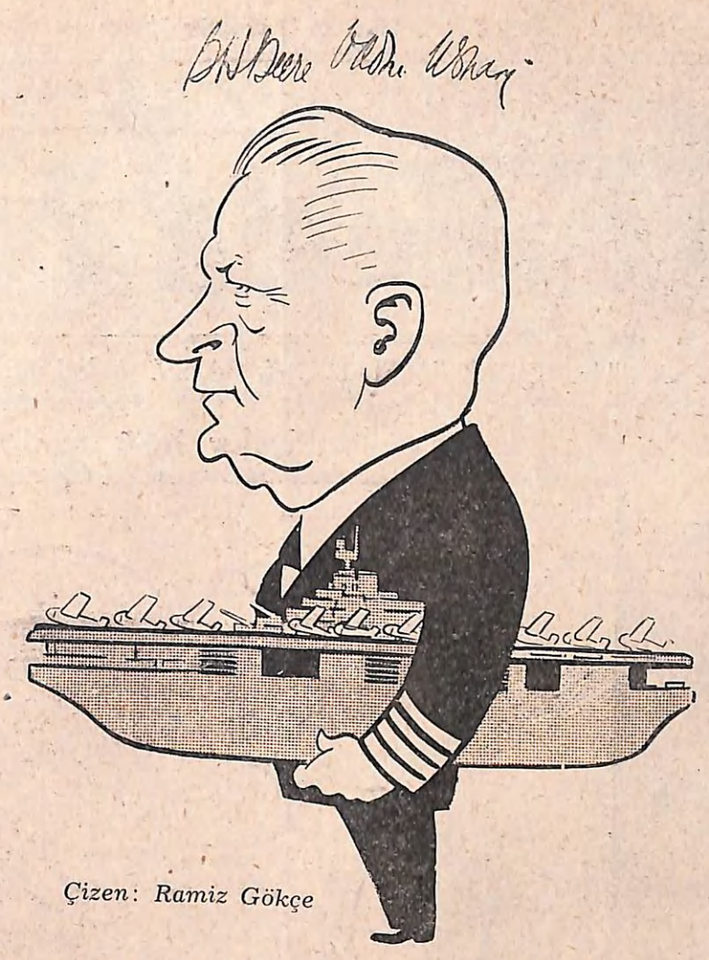

Çizen: Ramiz Gökçe

Dost Amerikanın limanımızı ziyaret eden filo kumandanı
VİS AMİRAL BERNHARD H. BİERİ'NİN İMZALI
BİR HATIRASI

—.Devlethaneyi yazlık tutmak istiyorduk..

— Yarısı tutuldu, yarısını da size verelim isterseniz?!

Genç kız — Artık birbirimizi son defa görüyoruz. Yağ tüccarı o kart herifle bu hafta nikâhımız olacak.

Erkek — Ne yapalım, taliimiz böyle imiş, ben de o sana bahsettiğim zengin kocakarı ile evleniyorum!

7 Gece – 7 Gündüz

— Nezakete dair... —

Yazan: PALAZ

Cemiyet hayatının büyük meselelerinden biri de, hiç şüphe yok, nezaket bahsidir. Hele bu son seneler zarfında «nazik adam» bayağı bulunmaz bir Hint kumaşı haline geldi. Ne aileler var ki, parası pulu yok, malı mülkü yok, tahsili terbiyesi yok bir takım gençlere:

— ...Evet, ama ne de olsa nazik adam!

Deyip kız veriyorlar. Bu nezaket denilen şey insanların tabiî hali, yani bir ikinci tabiatları olmadıkça beş para etmez. Sabahaddin Âli'de komünistlik, Zekeriya Sertel'de milliyetçilik, Rusyada demokratlık nasıl sırıtıyorsa, sahte nezaket te öyle paçalardan akar.

Bakın bir İngiliz hikâyeciği nezaketi nasıl anlatıyor: «Kraliçe Meri» transatlantiğinin kaptanı bir gün gemiyi dolaşıyormuş. Mürettebattan bir gence rastlamış. Ufak tefek temizlik işleriyle meşgul olan bu gence yanaşmış:

— Delikanlı sen galiba bizim gemiye yeni geldin?

— Evet efendim, beş altı gün oluyor..

— Kaç yaşındasın?

— On beş.

— Bak bana, ben de bu gemiye senin yaşında geldim. Fakat çalışkanlığım ve bilhassa nezaketim sayesinde bugün, gördüğün gibi, bu koca geminin kaptanıyım. Sen de beni misal alıp çalışırsan, günün birinde böyle büyük bir mevkie yükselirsin. Ama her şeyden evvel nezaket lâzım. Sen nezaket nedir biliyor musun?

— .....

— Dinle, anlatayım. Ben senin yaşında iken bir sabah vazifem icabı kamaralardan bir tanesine kahvaltı götürecektim. Elimde tepsi odaya girince bir de baktım aynanın önünde çırılçıplak bir kadın duruyor. Başımı önüme eğdim. Tepsiyi masanın üzerine koydum ve:

— Beyefendinin kahvaltısı hazırdır!

Deyip çıktım. İşte nezaket budur. Sen de böyle devam edersen ilerde büyü adam olursun.

Oğlan teşekkür etmiş, ayrılmışlar.

Bir müddet sonra kaptan tekrar ayni gence rastgelmiş:

— Ne haber delikanlı?

— Mükemmel.

— Nasıl dediğim gibi yapıyor musun?

— Evet. Aynen. Hattâ geçen gün başımdan sizinkine benzer bir yak'a da geçti. Kamaralardan bir tanesine kahvaltı götürecektim. Elimde tepsi ile içeri girince bir de baktım aynanın önünde bir adamla bir kadın çırılçıplak duruyorlar. Hiç belli etmedim. Başımı önüme eğdim:

— Beyefendilerin kahvaltısı hazırdır! dedim ve çıktım.

★

İşte nezaket anlayışı insandan insana böyle değişiyor. Maamafih bana öyle geliyor ki sun'î de olsa, yapma da olsa, yakıştırma da olsa nezaket yine iyi bir şeydir. Meselâ Molotof Yoldaş üstadımız gayet kibar ve terbiyeli naziklerdendir. Milletlerarası içtimalarda herkes kendisini tanır. Geçenki Moskova konferansı sırasında İngiliz ve Amerikan Hariciye Nazırları, aralarında mütemadiyen ingilizce konuşup dururlar ve ikide bir:

— Okey, okey...

Diyerek bir takım kararlar verirlermiş.. Molotof'un bir aralık canı sıkılmış. O meşhur nezaketi bir tarafa bırakarak masayı yumruklamaya başlamış ve bağırmış:

— Nokey, nokey...

Demek ki nezaketle sabır aşağı yukarı beraber yürümeli. Sabrı tükenen adam nezaketi de unutuyor. Hattâ bakın ben bile bu lüzumsuz gevezelikle sabrımızı tüketmiş oldum. Nezaketten ayrılacağımızdan korkarak susayım bâri!.

Yerinde Bir Nazariye:

Sanat, sanat içindir!

— Kısmetinde Olanın —

Yazan: Hamdi Varoğlu

YENİ SADÂBÂD

Bir Mayıs Bayramını, Mayıs ve bayram mefhumlarına uygun geçirelim dedik. İstanbul'un, denizi, semâyı, ağacı, çiçeği, yeşilliği bir araya toplayan mesireleri gözümüzün önünde geçit yaptı. Kimine uzak dedik, kimine kâfi derecede kırlık dedik; şöyle hem yakın, hem ağacı, yaprağı bol bir yer düşünürken, Kâğıthane aklımıza geldi.

Tabiatın bütün süslerini takınmağa başladığı gün, ancak Nedimin Sadâbâdında kutlanabilirdi.

Kâğıthane safasına Eyüp'ten başladık. El elden, akıl akıldan üstündür, derler' İçimizden biri akıllı çıktı, beni dinlerseniz, önce karnımızı doyuralım, sonra bir sandala atlar, Kâğıthaneye gideriz, dedi. Kebabiyle meşhur Eyüb'ün tek kebabcısında, duvarlara süs diye asılan, her biri bir kayık tabağı iriliğindeki kebap taslarına yutkuna yutkuna, kıymadan irice, fındıktan küçükçe et parçalariyle, birinci nevi sigara kalınlığında köfteleden mamûl bir yoğurtlu kebap yiyip safra bastırdıktan sonra yola revân olduk.

Altımızda Halicin çamurlu, lüzucetli suyu, tepemizde kızgın öğle güneşi, sağımızda solumuzda fabrikaların fosur fosur püskürdüğü kara dumanlar, az gittik uz gittik, kâh kıvrıldık, kâh düz gittik. Oraları pek iyi bilen arkadaşımız, işte Sadâbad'a geldik, dedi.

— Artık burada aşkımıza ait her şeyi birbirimize açmalıyız..

— Ya civardan dürbünle seyrederlerse!

Kayığımız Halicin çamurlu sularını soluk soluğa yarmağa çalışırken, sağda solda otlayan ineklerin, durup başlarını çevirerek hayret dolu bakışlarla bizi seyretmelerine; balıkçılların, gagalarının ucunda sallanan avlarını, kayığımızı görünce şaşkınlıktan suya düşürmelerine; «su akar deli bakar» tâbirinin canlı birer timsali gibi, bacaklarını sarkıtıp deniz kenarında pinekliyen bir takım insanların, alık alık peşimizden bakmalarına mâna verememiştim. «İşte Sadâbâda geldik!» müjdesini işitince, bunların mânasını anladım. Bülbül sesi yerine martı yaygarası; lâle yerine, deri fabrikasının etrafa saçtığı leş kokusu bizim bu Kâğıthane safamıza ineklerle balıkçıl kuşlarını bile hayrette bıraktı.

Boyunlarını bükmüş, Halicin bulanık sularına şıpır şıpır yaş akıtan salkım söğütlere hazin bir vedâtan sonra ayrıldık.

Mayısa gelince, doğrusunu söyliyelim, o gayet mebzuldü.

Malûm ya, ineklerden ötürü.

EMRİ HAZIR HASTALIĞI

Siz de dikkat ettinizse görmüşsünüzdür. Ortalıkta bir emri hazır salgını var: Dükkân, mağaza isimleri.

Her mazağadan, halka hitaben bir emir yükseliyor. Kimi, vitrininde teşhir ettiği ağız sulandırıcı yiyecekleri methediyor «İmren!» emrini veriyor. Eh, bunda pek aykırılık yok. Her geçen gün, eski mevcuda katılan bir, hayli kimsenin sabahtan akşama kadar yaptığı iş zaten bundan ibaret. Akla yakın bir emri hazır da «Özen!». Emre ne hâcet sultanım, bunu zaten bizler, el birliğiyle öteden beri yapar dururuz.

Yerinde olmıyan emri hazırlar «Süslen!» «Giyin!» falan nevinden, âdeta kinayemsi olanlar. Bu işler emirle olsa, mağazalar adam almazdı.

Düşündüm, bu emri hazır salgını daha genişlese de, mağazalardan başka yerlere de sirayet etse pek eğlenceli tabelâlar okumak imkânı olacak.

Meselâ «Tıkın!» emri hazırı ne güzel bir lokanta adı olur. Cenaze levazımı satan bir mağazaya da «Geber!» tabelâsı pekâlâ uygun düşmez mi?

Hattâ, işi biraz daha ileri götürüp otobüs istasyonlarına birer tane «Bekle!» levhası, tramvaylara birer «Patla!» tabelâsı asmak mümkündür.

Kızgın Temmuz günleri, Sular İdaresi, kapısının üstüne

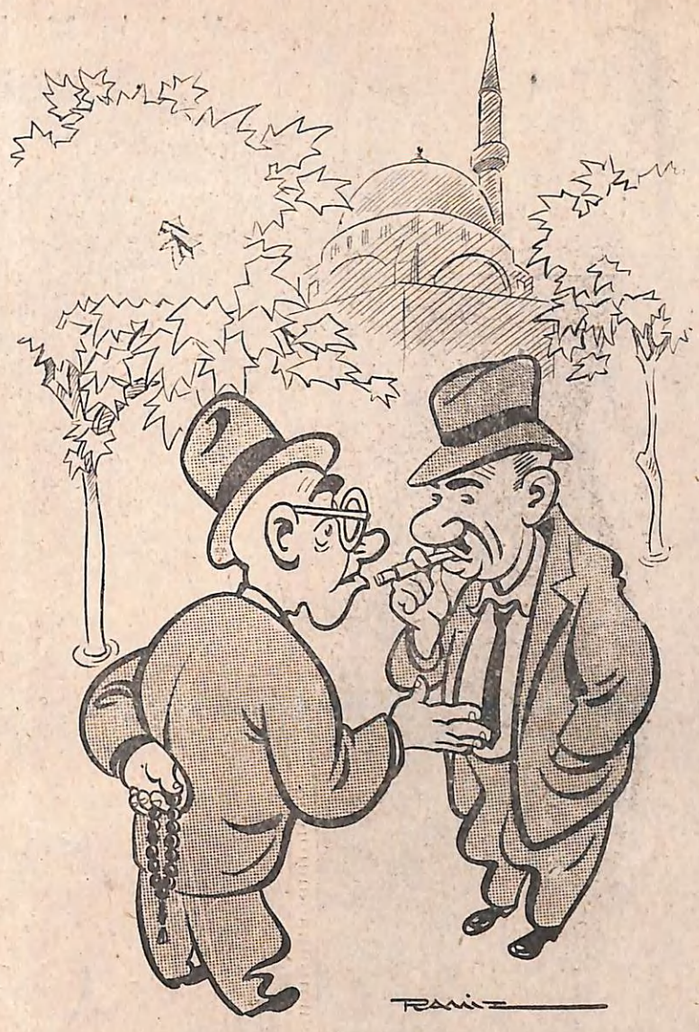

— Sence din dersleri verilmeli mi?

— Bence son zamanlarda dinden imandan çıkaranlara ders vermek daha eyi olacak!

«Çatla!» emri hazırını oturtsa yeridir.

OTURMIYA DAİR

Eskiden pek fazla kullanırdık. Hoş, şimdi de kullanıyoruz ama, o kadar fazla değil. Hayat icapları, ne de olsa tesirini gösteriyor, dilde de değişiklikler yapıyor.

Hal hatır sorulduğu zaman, eh ne yapıyorsun bakalım? sualine:

— Oturuyoruz, cevabını verenler çoktu.

Oturmak bizde âdeta esas teşkil eder.

— Bize buyurun, oturalım.

— Vallahi birader, yarın pek çıkamıyacağım galiba. Siz bize gelin de bizde oturalım.

— Geçen gün Hasan beyler bize geldiler.

— Ya! Ne yaptınız?

— Hiç, oturduk.

★

Doğru otur, rahat otur; uslu otur; falan yerde oturuyorum; durmuş oturmuş adam, hâsılı, ayakta duramayız.

Şimdi, bakıyorum, bu oturma tâbiri azar azar unutuluyor. Ama, dünya ile beraber öyle bir ayaklandık ki, zaten oturmak istesek de oturturlar mı?

Kim söylemişti, bilmem: «Kalkın ey ehli vatan dediler, bir kalktık, hâlâ oturamıyoruz».

Nükte o zamanki kadar şimdi de yerinde.

Sayın Okuyucularımıza;

Mecmuamızın çıktığı günden beri her taraftan gördüğü yüksek teveccühten ve bu vesile ile Türk halkının ince zevkinin belirmesinden gurur duymaktayız.

Yurdda emsali bulunmadığı, bilhassa karilerimiz tarafından söylenen mecmuamızın baskı adedi günden güne yükselmektedir, bunun neticesi olarak yeniden koleksiyon yapmak arzu eden yüzlerce sayın okuyucularımızdan sipariş mektubu almaktayız. Bunları karşılamak arzusunda isek de mecmuamızın birinci sayısının maalesef bitmiş olduğunu ve diğerlerinin az miktarda kaldığını üzülerek bildiririz.

Çömezin Röportajları:

44

İstanbul Belediye Reisi Olsaydınız, Neler Yapardınız?

Çizen: RAMİZ

Çömez — Belediye Reisi olsaydınız neler yapardınız?

Sanatkâr — Şehri kopya değil, telif bir eser yapardım!

Çömez — İmar hakkındaki düşünceniz?

Fakir — Proje mütehassıslarını çadır ısmarladıktan sonra bizim mahallelere davet ederdim!

Çömez — Belediye Reisi olsaydınız yurdlarınızı ne yapardınız?

Üniversiteli — Parazit o kadar çok ki, yurdumuzu haşarat müzesi diye kullanırdık!

Çömez — Şehre ne gibi yardımda bulunuyorsunuz?

Zengin — Yol parası az olduğundan caddeleri eskitmemek için otomobille geziyorum!

Çömez — Şehri nasıl süslemeli?

Kadın — Binaları günde üç defa boyatmalı

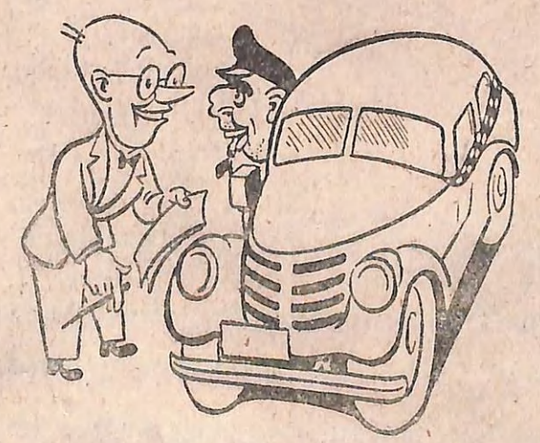

Çömez — Belediye bütçesini nasıl düzenlerdiniz?

Şoför — Şoförlerin ismini (sağmal) koyardım!

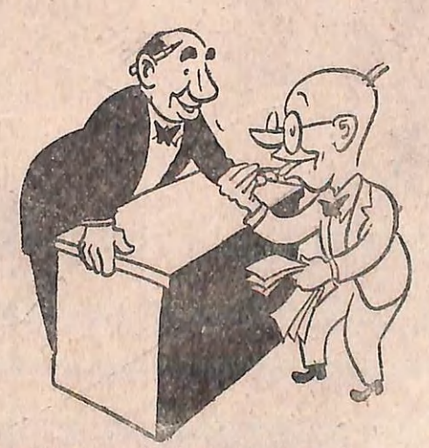

Çömez — Vurguncularla nasıl uğraşırdınız?

Satıcı — Etikete riâyet etmiyenlere adabı muaşeret dersi vermek için hapishaneler açardım!

Çömez — Şehrin sıhhati için sizce neler yapmalı?

Hasta — Hastahane kapılarına nöbet yatakları kurmalı!.

Hikâye

Kaşkariko

Yazan: ÇALÇENE

Mordohay, kolleji bitirmiş, babasının maroken koltuklu yazıhanesine yerleşeli iki sene olmuştu. Bir kaç İngiliz firmasının röprezantanı ve ayni zamanda büyük bir ithalâtçı olan babası David, bu iki sene zarfında oğlunun gösterdiği olağanüstü zekâyı, harbin devamı müddetince, kendi yaptığı dalâvereleri gölgede bırakacak devir işlerini başarması, göğsünü iftiharla kabartmış:

— Aferin Mordohay, demişti. Tam bana lâyık bir evlâtsın. Eğer ki bir olursam, yözlerim arkanda kalmıyacak!

Bu aferin ve tahsinden sonra David, yazıhanedeki işlerini yavaş yavaş oğluna devretmiş, arada bir sokağa çıkmağa başlamış, baharla beraber, Büyükadadaki muazzam villâsına taşınmış, bahçe işleriyle uğraşmağa karar vermiş, dalâvere, para hesaplarını tamamiyle oğluna bırakmıştı.

Her hafta sonunda baba, oğul; etrafı hanımeli dallariyle çevrilmiş, kameriyeye çekilirler, mermer masanın üzerine serilen beyaz keten sofra örtüsünü kirletmemeğe gayret ederek, kristal karafakilerden kadehlerini doldururlar, ilk yudumu içtikten sonra piyasa dedikodularına geçerlerdi. Üçüncü kadeh doldurulduğu vakit David, oğlunun yüzüne mütebessimane bakar, sol gözünü kırpar:

— E, ne var, ne yok? derdi. Bu haftadaki kârımızda ne kadar ziyan verdik?

Mordohay da, sol gözünü kırpar:

— Olur mu hiç?! diye söze başlardı. Allah Mordohay kulunu ziyana sokmamak için, kârımıza ilâve etti. Tam otuz yedi bin dört yüz elli üç buçuk lira bankaya fazla para yatırdım!

Bu haberi alır almaz, David üçüncü kadehi havaya kaldırır:

— Yaşasın bezin aile ...İçelum şerefimize!

Diye bağırır, oğluyla beraber kadehin içindeki rakıları son damlasına kadar ağızlarına boşaltırlar ve David, çocukluğunda, daha sokakta eskicilik ettiği, böyle milyoner olmadığı devirde öğrendiği bir şarkıyı yüksek sesle söylemeğe başlardı:

"Balat kapısında ben yordum onu
Mavidir şalvarı, siyahtır donu!"

Bu şarkıyı söylemeğe başladı mı, karısı ve baldızı hemen yanlarına koşarlar, Mordohay'ı tebrik ederler;

— Aferum, derlerdi. Babani yine sevindirdin!.

David, süzülmeğe başlayan gözlerini, hâlâ genç, hâlâ güzel duran karısına çevirir:

— Beni tebrik edin be... diye bağırırdı. Ö, benim evlâdum, elbetta bana benzeyecek.

Ondan sonra neşe içinde yemeklerini yerlerdi.

Bu hafta sonu, gene baba, oğul kameriyenin altına girmişler, Mordohay, gene fazla kâr nisbetini söylemiş, babası üçüncü kadehi gene şerefe içmiş, tam meşhur şarkısını söylemeğe hazırlanmıştı ki, Mordohay:

— Baba, dedi. Şarkıdan evvel, sana yizlice söyleyeceğim bir lâf var.

David, süzgün gözlerini ona dikti:

— Hayır haber inşallah!

Mordohay önüne bakıyordu:

— Haber, hayır, dedi. Lâkin senin fikrini almak lâzum.

David, merak içinde doğruldu:

— Yeni bir dalâvere mi?

Mordohay gülümsedi:

— Hemen hemen öyle, dedi. Hani şu, fabrikatör Nisim yok mu?

David, gözlerini oğlunun yüzüne dikti, sordu:

— E, nolmuş?

Mordohay, eline aldığı bir kürdanla oynaya oynaya cevap verdi:

— Ona bir şey olduğu yok. Kizi...

David kısık bir sesle söylendi:

— Yoksa ona mi bir şey oldu?

Mordohay tekrar gülümsedi:

— Hayir, dedi. Daha bir şey olmadı. Fakat olması mümkün..

David'in merakı büsbütün artmış, gözlerini hayretle açmıştı:

— Hayde be Mordohay, söyle be kuzum! dedi. Ben müşteri miyim ki sinirlerimle oynuyorsun? Ne oldu, ne olacak? Çabuk söyle şunu!

Mordohay bir hamlede:

— Senin anlıyacağın, dedi. Biz onunla sevişiyoruz. Babasi da çok zinyin. Müsaade edersan evleneyim!..

David'in gözleri bir anda parladı, kameriyeden dışarı baktı. Kendilerini dinleyen kimsenin olmadığına kanaat getirdikten sonra başını oğluna yanaştırdı, çok pes perdeden bir sesle:

— Dinle oğlum, dedi. Annen sakin duymasin. O kiz, Nisimin değildir, benimdir! Yani senin kardeşindir. Oldu bir kere...

Sonra, gözleri fal taşı gibi açılan oğlunun yüzüne bile bakmadan meşhur şarkısını söylemeğe başladı:

"Balat kapısında ben yordum onu
Mavidir şalvarı, siyahtır donu!."

★

Aradan dört ay geçmişti. Mordohayın etekleri gene zil çala çala eve gelmiş, kameriyenin altına oturmuşlar, piyasa dedikodusu bitmiş, sıra üçüncü kadehe gelmişti. Babası, sol gözünü kırpmış:

— E, ne var, ne yok? demişti. Bu haftaki kârımızda ne kadar ziyan verdik?

Mordohay da sol gözünü kırpmış:

— Olur mu hiç? demişti. Allah Mordohay kolunu ziyana sokmamak için, kârımıza ilâve etti. Tam kırk bin yüz bir buçuk lira bankaya fazla para yatırdım. Ayrıca, bir Amerikan firmasının acentalığını da aldum!

David, tam şarkıya başlıyacağı sırada:

— Baba, dur! demişti. Şimdi söyleme, beni dinle!

David, gözlerini oğluna dikmiş:

— Noldu?

Diye merakla sormuştu. Mordohay:

— Bezin Sabatay yok mu? Onun kiziyle evlenmek istiyorum. Çünkü sevişiyoruz.

David, hemen başını kameri-

Kadın — Karar verdim, bu sene plâjda yanacağım.
Erkek — Ben de kızaracağım!.

yeden dışarı çevirmiş, kendilerini dinleyen kimsenin olmadığını görmüş, eğilmiş ve yavaş bir sesle:

— Oğlum, demişti. Sakin anan duymasin. O kiz Sabatayin değil, benimdir. Yani senin kardeşindir. Oldu bir kere...

★

On beş gün sonra bir hafta arası, Mordohay babasının odasına girdi. David, bir kitap okuyordu. Gözlüklerinin altından oğlunun yüzüne baktı:

— Kötü bir haber mi?

Diye sordu.

Mordohay; «hayır» mânasına gelen bir baş işareti yaptıktan sonra:

— Seninle hususî görüşeceğim, dedi. Bir mesele hakkında fikrini alacağım da..

David:

— Her zaman, dedi. Fikir verebilirim. Söyle bakalum!

Mordohay'ın sesi âdeta titriyordu. Belliydi ki: büyük bir heyecan içindedir.

— Baba, diye söze başladı. Bezin Yasef yok mu? Onu kizi..

David, meseleyi anlamıştı. Gülümseyerek oğlunun sözünü kesti:

— Anladım! dedi. Evlenmek istiyorsun, değil mi?

Mordohay, büyük bir ümide kapılmış, sevinç içerisinde:

— Evet, baba!

Diye bağırmıştı. Fakat, David, şahadet parmağını dudağına götürdü, ona bir: «sus» işareti verdi ve sesini kabil olduğu kadar alçaltarak:

— Oğlum, dedi. Sakin anan duymasın. O kiz Yasefin değil, benimdir! Yani senin kardeşindir.

Mordohay beyninden vurulmuşa döndü. Halbuki, bu son sevgilisine adam akıllı gönlünü kaptırmıştı ve katiyyen de ummamıştı ki: Yasefin namuslu karısı, babasiyle düşmüş, kalkmış olsun...

Perişan, yıkılmış, harap olmuş bir halde odadan dışarı çıktı. Tam merdivenleri ineceği sırada arkasından kısık bir sesin:

— Mordohay!

Diye seslendiğini duydu. Döndü, baktı: Annesiydi. Ona sağ eliyle hem: «gel» işareti yapıyordu, hem de sol elinin şahadet parmağını dudaklarına götürerek susmasını bildiriyordu.

Annesine yaklaştı. O, Mordohayı bileğinden yakaladı, çeke çeke kendi odasına götürdü. İçeri girdiler, kapıyı dikkatle kapadı, yavaş bir sesle:

— Oğlum, dedi. Babanla konuştuklarını dinledim.

Bir kıyamet kopacağı zanniyle Mordohay âdeta ürkmüştü. Fakat, Madam David, oralı olmadan sözüne devam etti:

— Baban duymasın, dedi. Hangi kızı istersen alabilirsin, çünkü, sen onun oğlu değilsin!

Arzu

Toy delikanlı nihayet cesaret göstermiş, nişanlısını öpmüştü. Sonra sıkılarak sordu:

— Bu ilk busem, sende bir başka buse arzusunu uyandırdı mı?

Genç kız içini çekerek cevap verdi:

— Evet, fakat ne yazık ki eski nişanlım burada değil!

Rekor

Nişanlılar, evlilik hayatına hazırlık olsun diye, bir kavga tecrübesi yapmışlar, fakat bu işde derhal büyük bir terakki kaydederek işi bozuşmaya kadar götürmüşler ve ayrılmıya karar vermişlerdi.

Ertesi gün kız şöyle bir mektup yazdı:

«Sizdeki bütün resimlerimi geri göndermenizi rica ederim. Bu suretle belki beni daha çabuk unutursunuz.»

İki gün sonra delikanlıdan büyük bir zarf aldı. İçi türlü türlü fotoğraf doluydu. Bir de mektup vardı:

«Sizi çoktan unuttum. Onun için, bir alay kız resmi arasında fotoğrafınızı ayırd edemedim. Kendinize ait olanları alıp diğerlerini geri göndermenizi rica ederim.»

Yanlışlık

Bir genç kız, ses sanatkârı Necmi Rızanın İstiklâl caddesinde yeni açtığı manifaturacı dükkânından içeri girdi; Necmi Rıza kızı karşıladı:

— Buyurun, efendim, dedi. Ne istiyorsunuz?

Müşteri:

— Saç boyası istiyorum, dedi.

Necmi Rıza nezaketle gülümsedi:

— Affedersiniz, dedi, bizde saç boyası bulunmaz. Yalnız, tuhafiye eşyası satarız.

Genç kız hayretle gözlerini açtı:

— Halbuki annem, bir kadının aradığı her şeyin sizde fazlasiyle bulunduğunu söylemişti.

Hata

Ankara Gazi Terbiye Enstitüsü Müdür muavini, edebiyat tarihçisi arkadaşımız Mustafa Nihat, herkese ahlâk dersi vermekle tanınmış bir adama parasını kaptırmıştı. Nihayet bir gün sokakta bir köşeye sıkıştırdı:

— Üstadım, dedi. Siz ahlâk meselesinde doğru görüşü olan bir zatsınız. Size bir şey soracağım: Bir insanın, başkasının hatâsından istifade etmesi doğru mudur?

— Şüphesiz ki hayır.

Mustafa Nihat sağ elini uzattı:

— O halde, dedi. Geçen sene size verdiğim on lirayı iade buyurunuz!

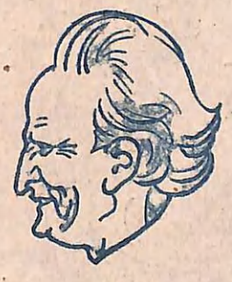

Ferahlık

Çalıl İbrahim, Ankaraya gitmişti.

Otelin barında hayli içip eğlendi. Sonra odasına çıktı, derhal kendini yatağa attı. Fakat o gece hava pek sıcaktı. Boğulacak gibi olarak bir aralık uyandı. Pencereye koştu. Fakat bütün uğraşmasına rağmen pencerelerden hiç birini açamadı: Hepsinin manivelâsı bozulmuş'u. Zile bastı, bekledi. Hizmetçi, falan gelmiyordu.

Sıcaktan o kadar bunalmıştı ki, son çareyi camlardan birini kırmakta buldu. Derin bir nefes alarak tekrar yatağına girdi yattı.

Ertesi gün otelden ayrılırken faturada şöyle bir rakam buldu:

«Kırılan ayna için: 45 lira.»

Tanışıklık

Vapurda Salih Zeki Aktay'ın karşısına bir genç gelip oturdu:

— Merhaba üstadım, dedi. Siz beni tanımazsınız. Benim adım Senai Kırdageç.

Şair Aktay omuzunu silkti; «Bana ne?» der gibi delikanlının yüzüne baktı. Bu sefer delikanlı yılıştı:

— Siz Nurullah Ataç'sınız, zannederim? dedi.

Salih Zeki başını salladı:

— Evet, dedi. Zannedersiniz!

Allah için !

Ethem İzzet Benice pazar günü, küçük çocuğunu yanına almış, kır gezintisine çıkmıştı. Çocuğun tecessüsü uyanmış, babasına mütemadiyen sualler soruyordu:

— Baba? Kuşlar nasıl uçar.

— Kuşlar mı? Şey, işte... Uçarlar işte.

— Baba? Ses telefon telinden nasıl geçiyor?

— Telefon mu? Vallahi onu pek bilmiyorum.

— Baba; elektrik nedir?

— Elektrik mi? Ha, evet... Mektepte okumuştuk. Biliyordum ama, unuttum.

— Baba?..

Çocuk bridenbire durdu. Ne sorsa babasından cevap alamıyacağını anlamıştı. Fakat babası:

— Sor, yavrum sor, dedi. Sıkılma. Aklına ne gelirse sor. Başka nasıl öğreneceksin?

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

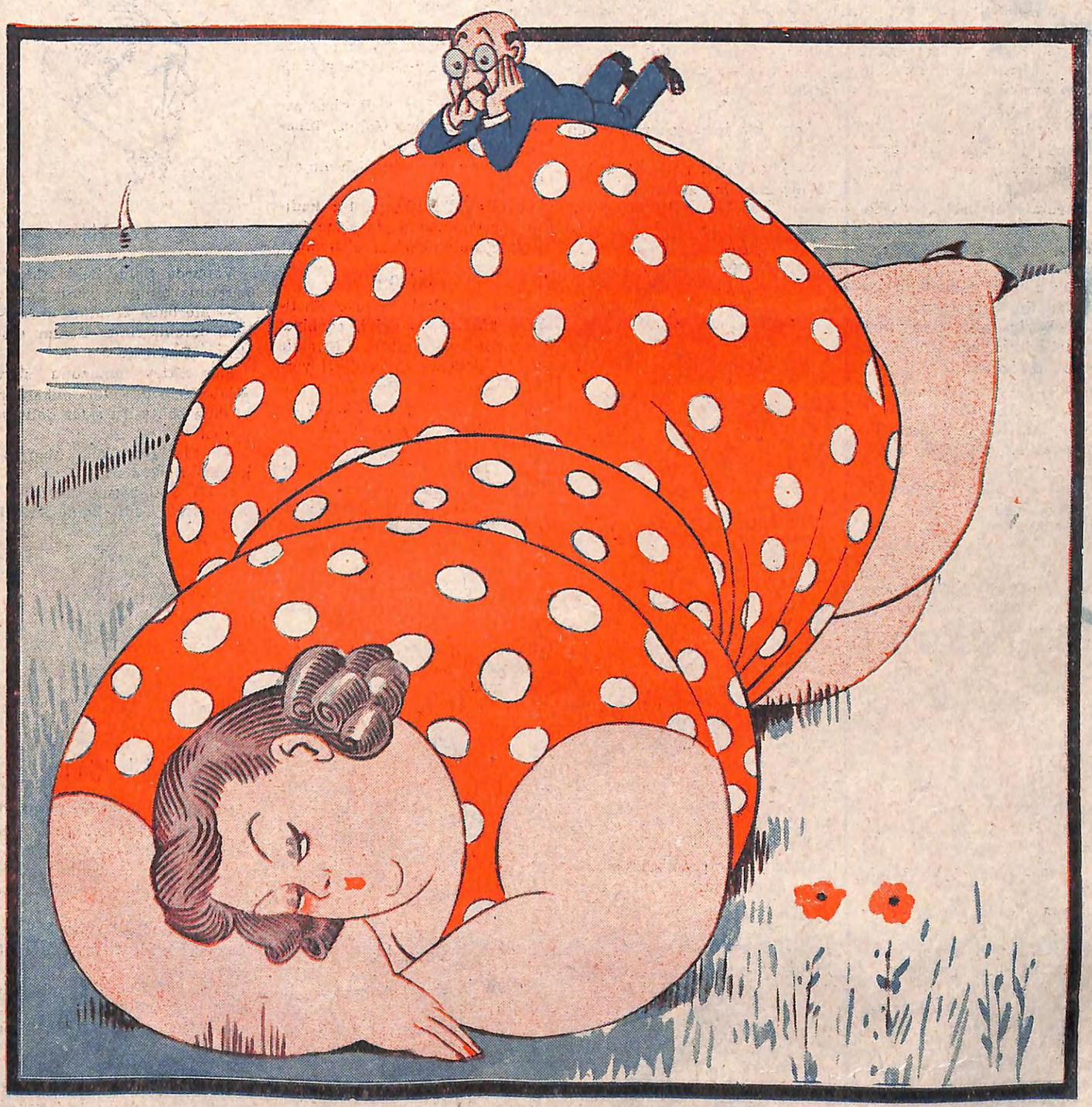

Tombul Teyze — Kocacığım, maşallah pek keyiftesin..
Sıska Dayı — Karıcığım, bu zamanda böyle büyük arka bulanların hepsi yan gelip keyif çatıyorlar!

T.T POSTASI

İzmir: Nazmi Sapsağlam

S — Sayın Tombul Teyzeciğim, Hıdırellez kuzu çevirmesinde yanınızda hiç aile efradınız bulunmadığına göre sizin onlardan gizli olarak yaptığınızı tahmin etmekteyiz. Acaba tahminimiz doğru mu?

C — Bizim çevirme Hıdırellezin lezzetini bilen dostlar içindi, efradı ailemiz modern olduklarından onları ancak pikniklere götürüyoruz!

Baskil: İ. H. B.

dar güzel değilse de şişmanlık bakımından sizden geri kalmıyan benim bir bayanım var. Haddinden fazla seviyorum. Kendisine çorap bulamadığım için kısa çorapla gezdiriyorum. Fakat bütün erkeklerin dik dik bakmasından kıskanıyorum. Binaenaleyh sizin hangi marka çorap giydiğinizi bildirmenizi üstün saygılarımızla rica ederiz.

C — Bizim çorapları hususî yaptırmıştık. Maamafih bu et pahalılığında kısa çorapla gezen karınızı siz değil, bırakın da seyredenler kıskansınlar. Selâmlar!